

STANOWISKO PSEW W SPRAWIE PROJEKTU „WYTYCZNYCH DOTYCZĄCYCH WPLYWU LĄDOWYCH FARM WIATROWYCH NA AWIFAUNĘ”

Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej („PSEW”, „Stowarzyszenie”), reprezentujące sektor energetyki wiatrowej w Polsce, przedstawia niniejsze stanowisko w związku z projektem dokumentu pn. „Wytyczne dotyczące wpływu lądowych farm wiatrowych na awifaunę” (dalej: Wytyczne), przygotowywanym na zlecenie Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska.

Pierwsza wersja projektu Wytycznych została opublikowana we wrześniu 2025 r. i poddana konsultacjom publicznym. PSEW przekazało wówczas szczegółowe uwagi merytoryczne. W styczniu i lutym 2026 r. odbyły się spotkania konsultacyjne (12 stycznia i 12 lutego 2026 r.), jednak zaktualizowana wersja dokumentu nie została udostępniona uczestnikom ani przed, ani po spotkaniach, co uniemożliwiło przeprowadzenie pełnej, eksperckiej analizy proponowanych zmian. **Brak transparentności procesu konsultacyjnego budzi poważne zastrzeżenia, zwłaszcza że projekt, mimo formalnie niewiążącego charakteru, w praktyce będzie traktowany przez organy administracji jako dokument quasi-normatywny i przenoszony do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.**

W ocenie PSEW projekt Wytycznych w obecnym kształcie zawiera rozwiązania:

- wykraczające poza obowiązujące przepisy prawa,
- wprowadzające nadmiarowe ograniczenia lokalizacyjne,
- zwiększające nieprzewidywalność procesów inwestycyjnych,
- pozostające w sprzeczności z kierunkami polityki klimatyczno-energetycznej UE i Polski.

Pragniemy podkreślić, że moc zainstalowana w lądowej energetyce wiatrowej wynosi 11,2 GW i stanowi jeden z filarów transformacji energetycznej. Dokumenty strategiczne Polski jasno wskazują, że w perspektywie najbliższych lat planowany jest dalszy przyrost mocy wiatrowych do 35 GW do 2040 roku (wg. szacunków PSE z 2026 r.). Realizacja tych wolumenów wymaga stabilnego i przewidywalnego otoczenia regulacyjnego, w szczególności w obszarze procedur środowiskowych.

Wprowadzenie dokumentu, który w praktyce rozszerzy katalog ograniczeń lokalizacyjnych lub zwiększy obciążenia proceduralne, doprowadzi do ograniczenia liczby projektów gotowych do realizacji, a tym samym do niewykonania planowanych przyrostów mocy. Istnieje realne ryzyko, że przyjęcie projektu Wytycznych w obecnym kształcie, może znacząco spowolnić rozwój nowych projektów lądowych oraz wpłynąć negatywnie na bezpieczeństwo energetyczne i poziom cen energii.

Zgodnie z Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 z dnia 18 października 2023 r. dotyczącą Odnawialnych Źródeł Energii, tzw. RED III **priorytetowym celem Unii Europejskiej jest przyspieszenie transformacji energetycznej w kierunku neutralności klimatycznej do 2050 roku.** Budowa elektrowni wiatrowych służy realizacji właśnie tego celu. Dyrektywa RED III wyznacza również jasny kierunek działań państw członkowskich – wszystkie państwa członkowskie UE zapewniać mają, aby w ramach procedury wydawania zezwoleń – do czasu osiągnięcia neutralności klimatycznej – **planowanie, budowa i eksploatacja elektrowni wytwarzających energię odnawialną, podłączenie tych elektrowni do sieci, powiązana sieć i magazyny energii były uznawane za leżące w nadrzędnym interesie publicznym oraz służące zdrowiu i bezpieczeństwu publicznemu** przy wyważaniu interesów prawnych w indywidualnych przypadkach do celów art. 6 ust. 4 i art. 16 ust. 1 lit. c) dyrektywy 92/43/EWG, art. 4 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE i art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/147/WE.

Zatem rozwój OZE, w tym energetyki wiatrowej powinien być traktowany jako działanie leżące w nadrzędnym interesie publicznym, a ewentualne oddziaływania na gatunki chronione nie są uznawane za umyślne, jeśli zastosowano odpowiednie środki minimalizujące i monitoring. Projekt Wytycznych, zamiast usprawniać procedury, wprowadza dodatkowe ograniczenia oraz zaostrza standardy w sposób, który zdaniem branży wiatrowej jest nieproporcjonalny do rzeczywistego ryzyka środowiskowego.

Analiza praktyk stosowanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej jednoznacznie pokazuje, że ochrona ptaków może być skutecznie łączona z rozwojem lądowej energetyki wiatrowej w oparciu o model elastyczny, proporcjonalny i oparty na indywidualnej ocenie ryzyka, a nie na systemie generalnych zakazów lokalizacyjnych. W Niemczech – na które autorzy projektu Wytycznych wielokrotnie się powołują – nie funkcjonują bezwzględne, automatyczne wyłączenia terenów z lokalizacji turbin w określonych odległościach od gniazd; wyznaczane są tzw. strefy podwyższonego ryzyka, w których wymagana jest pogłębiona analiza oddziaływania, a decyzja zależy od wyników szczegółowych badań terenowych oraz oceny wpływu na stan ochrony populacji, nie zaś od samego faktu występowania gniazda. Co istotne, niemieckie przepisy nie dążą do zerowej śmiertelności osobników, lecz koncentrują się na utrzymaniu właściwego stanu ochrony gatunku, przy jednoczesnym ograniczeniu zakresu działań minimalizujących do poziomu racjonalnego ekonomicznie. Z kolei

w Hiszpanii dopuszcza się lokalizację farm wiatrowych na obszarach Natura 2000 pod warunkiem zgodności z planami zarządzania i wykazania braku znaczącego negatywnego wpływu, w Belgii stosuje się mapy ryzyka kolizji ptaków, a w Wielkiej Brytanii wykorzystuje się wskaźniki wrażliwości siedlisk, które pozwalają na różnicowanie środków ochronnych w zależności od lokalnych uwarunkowań. **Na tym tle projekt polskich Wytycznych jawi się jako rozwiązanie najbardziej rygorystyczne – wprowadzające sztywne bufor, arbitralne progi znaczącego oddziaływania oraz szerokie wyłączenia terenów – co prowadzi do ograniczeń dalej idących niż w krajach o znacznie większym udziale energetyki wiatrowej w miksie energetycznym.** Taki poziom restrykcyjności nie znajduje odpowiednika w analizowanych systemach europejskich i nie jest konieczny dla zapewnienia skutecznej ochrony awifauny, a jednocześnie może istotnie zahamować rozwój lądowej energetyki wiatrowej w Polsce.

Poniżej przedstawiamy jako strona branżowa, najistotniejsze postulaty odnoszące się do tematów poruszonych w ramach procesu konsultacji, wraz z ich uzasadnieniem:

1) Zapewnienie pełnej transparentności procesu oraz sprawiedliwych konsultacji z branżą przed ostatecznym przyjęciem dokumentu.

PSEW postuluje zapewnienie pełnej transparentności dalszych prac nad projektem Wytycznych, w szczególności poprzez udostępnienie interesariuszom pełnej, zaktualizowanej wersji dokumentu przed jego formalnym przyjęciem. W toku dotychczasowych konsultacji zaktualizowana wersja projektu nie została przekazana uczestnikom ani przed spotkaniami konsultacyjnymi, ani po ich zakończeniu, co uniemożliwiło kompleksową analizę proponowanych zmian. Zapisy Wytycznych w praktyce będą przenoszone wprost do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Tym bardziej konieczne jest zapewnienie, aby ostateczne brzmienie projektowanego dokumentu było poprzedzone rzetelną, ekspercką konsultacją z przedstawicielami branży, w tym specjalistami ornitologami oraz praktykami realizującymi procedury OOS.

2) Zapewnienie niestosowania projektu Wytycznych w toczących się postępowaniach środowiskowych do czasu ich formalnego przyjęcia.

Branża potrzebuje jednoznacznego i formalnego zapewnienia, że do czasu przyjęcia i opublikowania właściwych Wytycznych, ich projekt nie będzie stosowany przez Regionalne Dyrekcje Ochrony Środowiska jako dokument referencyjny w prowadzonych postępowaniach administracyjnych ani jako zalecana metodyka badań terenowych. W trakcie spotkania konsultacyjnego padła deklaracja, iż RDOŚ zostaną poinformowane o konieczności niestosowania projektu Wytycznych do czasu ich formalnego przyjęcia, jednak – z punktu widzenia stabilności procesów inwestycyjnych – niezbędne jest jasne, systemowe potwierdzenie tej zasady. Stosowanie projektowanego, nieprzyjętego jeszcze dokumentu

w ramach bieżących procedur środowiskowych dotyczących projektów będących w trakcie przygotowania mogłoby prowadzić do niejednorodnych praktyk decyzyjnych, zwiększenia ryzyk proceduralnych oraz kwestionowania badań prowadzonych zgodnie z dotychczas obowiązującymi standardami.

3) Bufory od gniazd wskazanych gatunków ptaków.

Na wstępie należy podkreślić, że aktualnie informacje dotyczące lokalizacji gniazd ptaków oraz związanych z nimi stref ochronnych **nie są powszechnie dostępne dla inwestorów**. Tymczasem przekazanie takich danych ma kluczowe znaczenie już na etapie wstępnej oceny ryzyka oddziaływania planowanej inwestycji na awifaunę, umożliwiając wykluczenie lokalizacji potencjalnie kolidujących z obowiązującymi lub rekomendowanymi buforami od gniazd.

Projekt Wytycznych przewiduje rozbudowaną tabelę gatunków ptaków, którym przypisano sztywne bufory ochronne od gniazd. Tak szczegółowe podejście, oparte na z góry określonych dystansach dla wielu gatunków, stanowi rozwiązanie rzadko spotykane w europejskiej praktyce dotyczącej ochrony ptaków w kontekście energetyki wiatrowej.

Autorzy projektu wielokrotnie w ramach spotkań konsultacyjnych odwoływali się do standardów niemieckich, jednak zaproponowane rozwiązania istotnie odbiegają od prawa niemieckiego. **Niemiecka ustawa o ochronie przyrody nie ustanawia bezwzględnych stref zakazu lokalizacji turbin w określonych odległościach od gniazd, lecz wskazuje obszary podwyższonego ryzyka lub zwiększonej aktywności ptaków, co ma skutkować pogłębioną analizą oddziaływań, a nie automatycznym wykluczeniem inwestycji**. Tymczasem projekt polskich Wytycznych nadaje buforom charakter absolutnych wyłączeń lokalizacyjnych, co może prowadzić do nieproporcjonalnych ograniczeń terenowych, niezależnie od wyników lokalnych badań i stwierdzonych w terenie uwarunkowań - w tym zbieranych przez rok obserwacji o tym w jakich kierunkach, na jakich wysokościach ptaki latają, czy dane gniazdo jest zasiedlone itp.

Ponadto obowiązujące przepisy niemieckie nie opierają się na dążeniu do zerowej śmiertelności osobników, lecz na ocenie istotności oddziaływań i zachowaniu właściwego stanu ochrony populacji. Zobowiązują jednocześnie inwestorów do podejmowania i monitorowania działań minimalizujących ewentualne oddziaływania negatywne, a w przypadku braku takiej możliwości do stosownej kompensacji. Co więcej, przepisy limitują zakres działań minimalizujących, tak aby miały one sens ekonomiczny – np. wyłączenia prowadzone z uwagi na fenologię danego gatunku nie mogą powodować strat w produkcji energii większych niż 4-6-8%, w zależności od lokalizacji inwestycji.

Polskie przepisy – tj. ustawa o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych wprowadziły zakazy lokalizacyjne i zgodnie z prawem elektrownie wiatrowe nie mogą być lokalizowane w parkach narodowych, rezerwach przyrody i wokół tych form ochrony przyrody, a także na obszarach Natura

2000 i w parkach krajobrazowych. Z uwagi na zapisy ustaw o gruntach rolnych i lasach, elektrownie nie są stawiane także na terenach o najwyższych klasach gleb ani w lasach. Dodatkowo wyznaczono szereg innych zakazów – 700 m od zabudowy mieszkalnej, odległość od infrastruktury energetycznej, itp.

Biorąc pod uwagę powyższe ograniczenia terenowe oraz opierając się na podstawowej zasadzie ocen oddziaływania, która mówi, iż ocena dokonywana jest w stosunku do konkretnego przedsięwzięcia (jest zależna od ilości turbin, ich rozmieszczenia, ich wysokości, od wrażliwości danej lokalizacji), postulujemy usunięcie buforów wokół gniazd lub absolutne ich zminimalizowanie. (Przy okazji warto wskazać, że ustawodawca uznał, że dla wybranych gatunków ptaków w Polsce strefy ochrony całorocznej wynoszą 50-100-200 m, a strefy ochrony okresowej 500 m. Warto zestawić te odległości z wartościami wskazanymi w projekcie Wytocznych.)

Wprowadzenie sztywnych stref zakazu budzi wątpliwości co do zgodności z zasadą proporcjonalności, podważa sens i celowość prowadzenia badań terenowych i prowadzić będzie do utraty wielu dobrych lokalizacji. Wszakże ptaki nie są jedynym elementem przyrodniczym uwzględnianym w ocenach oddziaływania, kolejne wyłączenia warunkować będą nietoperze, inne stwierdzone chronione gatunki zwierząt, roślin i grzybów. Ekspert pracujący w terenie jest w stanie ocenić, czy przesunięcie lokalizacji danej turbiny np. o 100 m, bliżej gniazda kani rudej celem ochrony cennego siedliska roślin niesie dodatkowe ryzyka czy też nie. Przy rozłącznych zbiorach różnych zakazów (ptaki, nietoperze, krajobraz i wiele innych), lokalizacje zostają kolejno eliminowane, a z nimi często całe projekty, gdyż z uwagi na dostępność infrastruktury energetycznej realizacja zbyt małego projektu jest nieopłacalna.

Rekomendacja: Rekomendujemy odejście od stosowania rozbudowanej tabeli sztywnych buforów od gniazd ptaków na rzecz podejścia opartego na ocenie ryzyka i lokalnych uwarunkowaniach, uwzględniającego rzeczywiste dane terenowe, w tym zasiedlenie gniazd, kierunki i wysokości przelotów oraz specyfikę konkretnego przedsięwzięcia. W przypadku utrzymania tabelarycznego zestawienia gatunków zasadne byłoby zweryfikowanie zakresu tabeli oraz wskazanych w niej odległości oraz nadanie buforom charakteru przesłanek do pogłębionej analizy, a nie bezwzględnych wyłączeń lokalizacyjnych.

4) Wykluczenia terenów pod inwestycje wiatrowe - pozostałe bufory.

Wyznaczanie obszarów wyłączonych z lokalizacji elektrowni wiatrowych powinno być regulowane wyłącznie na poziomie ustawowym, co znajduje odzwierciedlenie w obowiązujących przepisach. **Zaproponowane wyłączenia terenów tj. bufor 500m od obszarów Natura 2000, łąki, pastwiska, lasy i tereny pokryte drzewami z buforem, tereny zalewowe, a dokładnie wg propozycji zapisów “obszary do 1000m od terenów zalewowych zagrożonych powodzią raz na 100 lat” - powinny zostać bezwzględnie usunięte z treści Wytocznych.**

Wytyczne nie mają rangi aktu prawnego uprawniającego do wprowadzania generalnych wyłączeń lokalizacyjnych, prowadzących do eliminacji znacznych obszarów kraju z możliwości realizacji inwestycji bez przeprowadzenia indywidualnej oceny oddziaływania na środowisko. Takie podejście podważa kompromis wypracowany na etapie prac nad tzw. ustawą wiatrakową. Wiele z tych terenów jest albo intensywnie wykorzystywanych rolniczo (w tym łąki i pastwiska) albo na inne cele, ich wartość przyrodnicza jest bardzo zróżnicowana. Badania terenowe i indywidualna ocena eliminują tereny rzeczywiście cenne, dając możliwość przygotowania projektów wiatrowych na pozostałych obszarach.

Ocena wpływu planowanych inwestycji na wskazane obszary powinna następować w ramach procedury OOS, w oparciu o analizę lokalnych uwarunkowań. Liczymy, że deklarowane podczas spotkania w Ministerstwie Klimatu i Środowiska odejście od w/w ograniczeń lokalizacyjnych zostanie uwzględnione w ostatecznej wersji Wytycznych.

Rekomendacja: Usunięcie z treści Wytycznych wylistowanych wyłączeń dla elektrowni wiatrowych dla w/w terenów.

5) Współczynnik śmiertelności oraz tabela nr 12 (w projekcie Wytycznych z 09.2025).

Projekt proponuje wyliczanie wskaźnika śmiertelności w oparciu o przedstawione wzory, a następnie jego dalszą korektę, opartą na uśrednionych danych o charakterze ogólnokrajowym, którego konsekwencją jest zaproponowana tabela numer 12 (w projekcie Wytycznych z września 2025 r.). Wartości wskazane w tabeli **nie uwzględniają regionalnego zróżnicowania liczebności populacji poszczególnych gatunków ani ich lokalnego statusu ochronnego.**

W praktyce prowadzi to do nieproporcjonalnie restrykcyjnego podejścia, skutkującego eliminacją turbin lub nakładaniem daleko idących ograniczeń również na obszarach, gdzie dany gatunek nie jest zagrożony. Tak skonstruowany mechanizm może paradoksalnie prowadzić do mniej racjonalnych decyzji przestrzennych oraz nieefektywnych działań ochronnych.

Rekomendacja: Postulujemy podejście oparte na ocenie lokalnej, w ramach którego średnia śmiertelność byłaby określana przez eksperta ornitologa w odniesieniu do konkretnego terenu. Rekomendujemy zatem usunięcie tabeli numer 12 z projektu Wytycznych. Ponadto, na etapie monitoringu porealizacyjnego RDOŚ może zmienić zalecenia w zakresie środków minimalizujących i łagodzących np. wyprowadzić wyłączenia we wskazanych okresach ze względu na aktywność danego gatunku.

6) Wyłączenia w czasie prac polowych.

Treść Wytycznych przewiduje obowiązkowe wyłączanie turbin wiatrowych w trakcie prac polowych. Mechanizm ten budzi poważne wątpliwości praktyczne, zarówno ze względu na niewykonalność zaangażowania rolników w zgłaszanie terminów prac, jak i nieskuteczność systemów technicznych, co

zostało omówione podczas spotkania konsultacyjnego. Dodatkowo należy mieć na uwadze, że sposób użytkowania gruntów rolnych zmienia się w czasie, a struktura upraw i związana z nią aktywność ptaków nie mają charakteru stałego.

Rekomendacja: Wyłączenia związane z pracami polowymi powinny być ustalane w ramach indywidualnej oceny wpływu elektrowni wiatrowej, w oparciu o wyniki oceny ornitologicznej, a nie wprowadzane jako rozwiązanie obligatoryjne. Jednocześnie działania minimalizujące oddziaływanie na ptaki przedstawione w Wytycznych powinny stanowić otwarty katalog możliwych rozwiązań, dobieranych adekwatnie do specyfiki danego projektu oraz zidentyfikowanego potencjalnego oddziaływania na etapie oceny oddziaływania na środowisko lub faktycznego oddziaływania stwierdzonego na podstawie badań porealizacyjnych.

7) Nadmierne rozbudowany zakres monitoringu przed- i po realizacyjnego.

W ocenie PSEW zakres i szczegółowość obserwacji przedrealizacyjnych i monitoringu porealizacyjnego są nadmiernie rozbudowane i wykraczają poza standard niezbędny do rzetelnej oceny oddziaływania, ograniczając możliwość proporcjonalnego dostosowania metodyki do rzeczywistego poziomu ryzyka środowiskowego. Dodatkowo nieprecyzyjne określenie momentu rozpoczęcia monitoringu oraz zbyt krótkie terminy na jego wdrożenie, nieuwzględniające realiów organizacyjnych, zwiększają ryzyko opóźnień i sporów administracyjnych. W efekcie proces inwestycyjny staje się mniej przewidywalny, co może hamować realizację nowych projektów oraz modernizację istniejących farm wiatrowych. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, to decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach (DUŚ) określa czas trwania monitoringu porealizacyjnego.

Rekomendacja: Proponuje się, aby monitoring porealizacyjny rozpoczął się nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia okresu rozruchu farmy wiatrowej i rozpoczęcia jej normalnej eksploatacji, przy czym pierwsze obserwacje powinny obejmować pełny okres fenologiczny. Dodatkowo, zaleca się pozostawienie decyzji o ewentualnym przedłużeniu monitoringu organowi prowadzącemu postępowanie, przy czym decyzja ta powinna być oparta na konkretnych wynikach badań i uzasadnionych przesłankach ekologicznych, a nie na ogólnych zmianach w użytkowaniu terenu.

8) Infrastruktura kablowa i drogowa.

Podczas spotkania konsultacyjnego poruszono również kwestię infrastruktury towarzyszącej, w szczególności przebiegu dróg i linii kablowych, które, zgodnie z przedstawionymi sugestiami, inwestor miałby uwzględnić już na bardzo wczesnym etapie projektowania przedsięwzięcia.

Choć zagadnienie to niewątpliwie ma znaczenie i wymaga uwzględnienia w procesie inwestycyjnym, w naszej ocenie wykracza ono poza zakres przedmiotowy omawianego projektu Wytycznych. Należy podkreślić, że omawiany dokument koncentruje się na ocenie oddziaływania lądowych elektrowni

wiatrowych na ptaki, a nie na kompleksowym regulowaniu wszystkich elementów oceny oddziaływania projektów wiatrowych.

Rekomendacja: Na etapie opracowywania dokumentacji inwestycyjnej szczegółowy przebieg linii kablowych nie jest jeszcze znany, a sama infrastruktura towarzysząca nie wymaga prowadzenia takich samych, wyspecjalizowanych badań ornitologicznych jak lokalizacja turbin wiatrowych. W praktyce ocena oddziaływań infrastruktury kablowej opiera się na inwentaryzacji przyrodniczej terenu, na podstawie której w decyzji środowiskowej mogą zostać określone odpowiednie warunki realizacji przedsięwzięcia, w tym m.in. obowiązek unikania niszczenia gniazd, prowadzenia tras poza najcenniejszymi siedliskami oraz zastosowania działań minimalizujących adekwatnych do stwierdzonych uwarunkowań przyrodniczych. W naszej ocenie takie podejście zapewni wystarczający poziom ochrony przyrody, przy jednoczesnym zachowaniu proporcjonalności wymagań oraz możliwości ich skutecznego stosowania w praktyce inwestycyjnej.

PSEW jednoznacznie popiera potrzebę uporządkowania i ujednolicenia metodyki oceny oddziaływania lądowych farm wiatrowych na awifaunę. Standaryzacja może przyczynić się do podniesienia jakości opracowań, zwiększenia porównywalności wyników badań oraz ograniczenia rozbieżności interpretacyjnych pomiędzy poszczególnymi organami administracji. Warunkiem powodzenia takiego dokumentu jest jednak jego ścisłe osadzenie w obowiązującym porządku prawnym oraz respektowanie podstawowych zasad procesu inwestycyjnego i ocen środowiskowych.

Wytyczne jako dokument o charakterze metodycznym nie mogą wykraczać poza ramy wyznaczone przez ustawy ani wprowadzać rozwiązań, które w praktyce kreują nowe, generalne zakazy lokalizacyjne czy redefiniują ustawowe przesłanki znaczącego oddziaływania. Powinny one pozostawać w zgodzie z przepisami krajowymi i unijnymi, w tym z regulacjami dotyczącymi ocen oddziaływania na środowisko oraz zobowiązaniami wynikającymi z dyrektywy RED III, która nakazuje traktować rozwój OZE jako działanie w nadrzędnym interesie publicznym. Dokument metodyczny nie może zastępować ustawy ani rozszerzać zakresu obowiązków inwestorów ponad to, co wynika z prawa.

Kluczowe jest również bezwzględne przestrzeganie zasady proporcjonalności. Środki minimalizujące, zakres badań, długość monitoringu czy sposób definiowania istotności oddziaływań powinny być adekwatne do rzeczywistego ryzyka środowiskowego, a nie oparte na automatyzmach, sztywnych buforach czy arbitralnych progach. Ocena oddziaływania na awifaunę z definicji ma charakter indywidualny – zależy od lokalizacji, liczby i parametrów turbin, uwarunkowań siedliskowych, trendów populacyjnych oraz wyników badań terenowych. Wytyczne powinny wspierać ekspertów w prowadzeniu takiej oceny, a nie zastępować ją uproszczonymi, uniwersalnymi schematami.

Równie istotne jest oparcie projektowanych rozwiązań na rzetelnych, zweryfikowanych danych naukowych. Wskaźniki, progi czy współczynniki korygujące powinny mieć transparentne źródła, być publicznie dostępne oraz podlegać weryfikacji środowiska naukowego. Tylko wtedy możliwe będzie budowanie zaufania do dokumentu oraz zapewnienie jego spójnego stosowania w praktyce administracyjnej.

Jako PSEW pragniemy podkreślić, iż Wytyczne powinny wspierać, a nie blokować realizację celów transformacji energetycznej. Lądowa energetyka wiatrowa jest jednym z filarów dekarbonizacji krajowego systemu elektroenergetycznego i realizacji zobowiązań klimatycznych Polski. Dokument metodyczny powinien zatem równoważyć potrzebę ochrony przyrody z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, stabilności regulacyjnej i przewidywalności procesów inwestycyjnych. Ochrona awifauny i rozwój OZE nie są celami sprzecznymi – pod warunkiem zastosowania podejścia opartego na danych, analizie lokalnego ryzyka i racjonalnym doborze środków minimalizujących.

Do niniejszego stanowiska załączamy pełne tabelaryczne zestawienie głównych uwag i rekomendacji PSEW, obejmujące konkretne propozycje zmian redakcyjnych i merytorycznych wraz z uzasadnieniem.

Publikujemy je równolegle, kierując się zasadą transparentności oraz chęcią zapewnienia opinii publicznej pełnej informacji o zgłaszanych zastrzeżeniach i postulatach branży wiatrowej. Wierzymy, że przedstawione postulaty zostaną wzięte pod uwagę przed ostatecznym przyjęciem dokumentu, tak aby ostateczna wersja Wytycznych była narzędziem wspierającym zarówno skuteczną ochronę przyrody, jak i odpowiedzialny rozwój lądowej energetyki wiatrowej w Polsce.

Z wyrazami szacunku,

Janusz Gajowiecki
Prezes Zarządu PSEW